

C

*Fotballen har utvikla seg:
i farger — og kjønn
Fortid
Nåtid
Framtid . . .*

LUNDHLAD GRAFISK AS, THOMAS - TLF. 083 86773

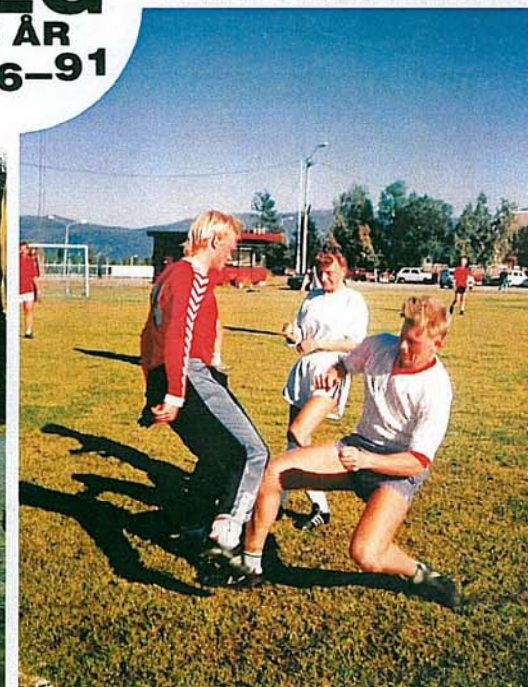
Vegs ikka

Bedriftsavis
for Statens vegvesen Troms

Nr. 5 - 1991 - 23. ÅRGANG

**B.I.L.
VEG
25 ÅR
1966-91**

Vegstikka

BEDRIFTSAVIS
FOR STATENS VEGVESEN
TROMS

Nr. 5 - 1991
23. Årgang

Redaktør:
Lisa Sundstrøm

I redaksjonen:
Anna Birkelund
Petter Hildre

Illustrasjoner:
Torild Heimdal

Redaksjonsråd
Maskinkjører Stig Strømsør
Konsulent Anna Johansen
Oppsynsmann Bjørn Eriksen
Overingeniør Jens Aarbo
Teknisk tegner Edel Miljeteig Austlid

Utgiver
Statens Vegvesen Troms
& Vegkontoret
Postboks 615 - 9001 Tromsø
Telefon 083/56 211

Produksjon:
Desk top publishing

Trykk:
Lundblad Grafisk AS - Tromsø

Opplag
1600 eksemplarer

GRATULERER B.I.L. VEG!!

25 År er ingen alder, men det er en god alder. Derfor markerer vi bedriftsidrettslagets jubileum med eget nummer av VEGSTIKKA. Vi synes de 25 årene fortjener det. Aldri har bedriftsidretten blomstret så mye som akkurat nå. Aldri har vi hatt så mange aktive varianter og et så vidt spekter av deltakelse som nå. Vi har fotballag, håndballag, skigruppe, skytegruppe, trimgruppe, volleyball-lag, joggegjeng, torsdags-tog, tirsdays-jogg, orienteringsgjeng og bordtennis aktiviteter. Og laget kjenner tydeligvis ingen begrensning. Alle er med - fra barnevogna som bisitter - til pensjonistbenken. Og så alle de aktive innimellom!

DERFOR synes vi at bedriftsidretten fortjener omtale - med et helt avisnummer som ser både tilbake, i nåtida og framover. For bedriftsidretten har virkelig betydning for oss. På et eller annet nivå har de fleste vært med - fra den spede begynnelse i 1966 og fram til i dag. De som ikke har vært aktivt med har på en eller annen måte hjulpet til likevel - om ikke annet med sin deltakelse på ski- eller fotballfester!

Og den aktiviteten krever som kjent ganske mye!

Vi har vært en sprek gjeng gjennom årene, selv om aktiviteten har vært variabel innen de forskjellige idrettsgrenene. Noen år har enkelte vært late, andre år har innsatsen vært på topp. Men felles for de fleste er at de har trivdes, tross stadig mas om å stille på kamper når det passer minst. Da hjelper det å ha en eller annen turnering eller vegmesterskap i tankene. Om det er historiene mange.

SOSIALT SAMVÆR er et nøkkelord innen bedriftsidretten. Det er nok også en av hovedgrunnene til at vi holder på, skjønt en og annen seier også hjelper på humøret. I de gode gamle dager var det som kjent mye mer trivelig, både på banen, i løypa og på festlige arrangementer. Men la oss sørge for at den trivelige «ånden» fortsatt har livsvilkår. Idretten skal taes på alvor - men ikke for alvorlig!!

Vegstikka bringer et assortert utvalg av bedriftsidrettslaget VEG's historie i dette nummer. Det vil forøvrig alltid være episoder som er glemt (eller gjemt). De beste minnene lever som kjent inni hodet - og muntlig fortellerkunst har sine tradisjoner. Men vi lar også nåtida slippe til med presentasjon av de forskjellige lagene.

Vegstikka vil på denne måten hylle VEG på sin måte, og ønsker laget lykke til i mange nye 25 år!

Lisa

Vi jubilerer!

av Anni Kuri Pedersen - leder i B.I.L. VEG

I 25 ÅR har idrettslaget vært en pådriver på idrettssida i etaten. Vi har gått på ski, spilt håndball, fotball bordtennis og volleyball, - løpt orientering og langs landeveg, drevet med miniaturskyting, rodd ut på Tromsøsundet og mye, mye mer. Når vi ser tilbake på alle aktivitetene er det helt utrolig hva vi har vært med på gjennom disse 25 år.

Hva er bedriftsidrett?

Hvem driver med denne form for aktivitet?

Trenger vi dette?

Vi har så mange andre idrettstilbud!?

Bedriftsidrett kan være så mangt, fra å gå turmarsjer, miniaturskyting - til å spille fotball og håndball. Den favner all aktivitet som gir fysisk fostring. Og det viktigste er at alle som har lyst og mulighet kan være med på aktivitetene. Her er det ikke viktigst å bli best mulig men å ha det trivelig sammen. Vi trenger en slik form for aktivitet - ikke bare for å bli i bedre form, men også for å møte kollegaer på en litt annen måte enn i jobbsammenheng. Dersom man blir bedre kjent på fritida blir også miljøet på arbeidsplassen bedre.

Aktivitetene og mulighetene er mange. Noen foretrekker å være med i et aktivt idrettslag, andre vil ha «frierte tøyler». Da er et bedriftsidrettslag det rette valget.

VEG har også «proffe» medlemmer. Dette ser jeg på som en ressur. Vi har alle noe å lære av disse, ikke minst inspirasjon til å fortsette framover.

I vegvesenet liker vi å markere oss. Jeg tenker da spesielt på vegmesterskap av forskjellig art. Vi «viser oss frem» på Gol når vi spiller håndball, på Lillestrøm eller i Trondheim når vi spiller fotball, i orienteringsløypa, i skiløypa og på landevegsløp. Vi har i disse 25 år kommet hjem med medaljer av forskjellig valør.

Vi har en god bredde og noen få «topper». I år hadde vi 32 deltakere i Midnight Sun Marathon. Disse var fordelt på alle fire distansene. Noen gikk/løp 4,2 km og andre løp helmaraton. Dette viser bredden i deltakelsen. Og det er det vi ønsker i idrettslaget.

Bedriftsidrettslaget Veg er 25 år, en fin alder for et fint lag. Jeg håper at aktiviteten i laget ikke forsvinner, men fortsetter som den er i dag.

INNHOOLD

side

Gratulerer B.I.L. VEG	2
Vi jubilerer!	3
Et bedriftsidrettslag blir til	4
Ledelsen har ordet	5
Helse i hver dråpe!	6
Bruk godfoten!	7
Ro, ro til	9
Jeg - en skiløper	10
På ski i gamle dager	11
Tanker tilbake	12
Distriktet - også med i VEG	13
Storarrangement på nordnorsk grunn:	
VM i orientering	14
Fylkescupen - Fotball og samhold	16
Med blått blod i laget	17
Noen ord fra Utedriften	18
Håndballgruppa	19
Fotballgruppa	20
Skytegruppa	21
Ski/Orienteringsgruppa	22
Trimgruppa	23
Volleyballgruppa	24
Hele familien med	25
Med svette og tårer skal laget bygges!	26

Et bedriftsidrettslag blir til . . .

av Loyd Lauritsen

TANKEN om å stifte bedriftsidrettslag for vegvesenet i Troms fikk god tid til å modnes før den ble satt ut i livet.

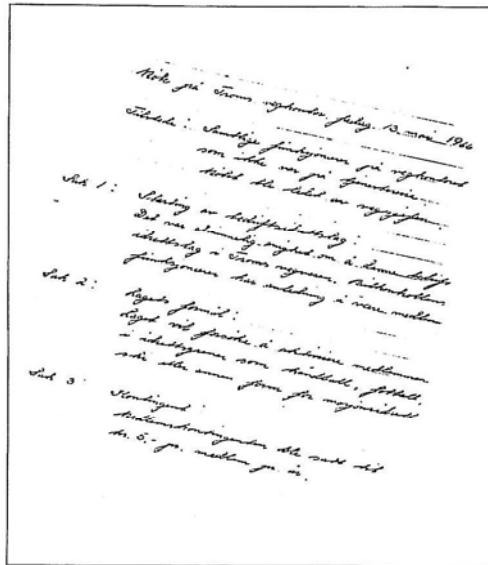
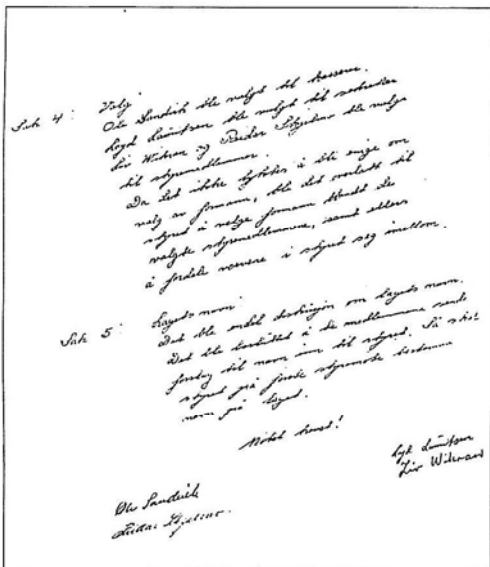
Da vegsjef Haugmoen tok initiativet til stiftelsesmøtet i Fylkeshusets kantine den 13. mai 1966 hadde vegvesenets ansatte drevet idrettsaktiviteter i mange år. Allerede mens vegkontoret var i Harstad ble det arrangert skirenn og skitur for vegkontorets og biltilsynets ansatte i Harstad.

Fra 1954 ble det sammen med Harstad kommune arrangert skirenn – «Rådhusløpet» – hvert år. Her konkurrerte vegvesenets og kommunens ansatte om vandrepokaler både i dame- og herreklasse. Vegkontorets damer vant pokalen i sin klasse, mens herrenes pokal ble vunnet av kommunen.

Etter at vegkontoret flyttet til Tromsø fortsatte skirennene hvert år, men nå bare for vegkontorets og biltilsynets ansatte i Tromsø. Det ble oppnevnt en komité som sto for arrangementet. Da bedriftsidrettslaget ble stiftet ble arrangementet overtatt av laget.

Det var stor deltakelse og fine premier. Premiene var gaver fra vegvesenets forretningsforbindelser.

Fotball kom man ikke i gang med før idrettslaget ble stiftet. Aktiviteten foregikk på Templarbanen. Det ble arrangert dugnader for å få fotballbanen i bedre stand. Her deltok vegvesenet både med folk og maskiner.

I den første tiden ble fotball drevet i uorganiserte former. Laget var ikke med i serien for bedriftsidrettslag. Det ble spilt enkelte privatkamper. Eller var det mest trening for seg selv.

Senere ble det mer sving over sakene. Senere ble laget meldt på i serien og oppnådde hederlige plasseringer.

Skyting ble tatt opp tidlig. Gevær ble kjøpt og trening foregikk i Brødrene Hansens lokaler. Bedriftsidrettslagets medlemmer deltok i konkurranser og oppnådde gode plasseringer. Damene var med i skyting helt fra starten.

I vinterhalvåret leide bedriftsidrettslaget gymnastikksalen på Alfheim en kveld i uken. Her var det gymnastikk og kurvball. Gymnastikken ble profesjonelt ledet av Thorbjørn Bjørklund. I kurvballen gikk det kanskje litt hardt for seg av og til. Det var ikke uvanlig med forstuede armer og hein.

Tilbudet til damene var ikke så godt i den første tiden, men dette rettet seg da håndballen noe senere kom inn for full tyngde.

Når vi ser tilbake virker det som at det i den første tiden var mer bredde i deltakelsen i aktivitetene enn i dag. Kanskje er kravet om gode prestasjoner større nå.

Ledelsen har ordet:

av assisterende vegsjef Torbjørn Naimak

STATENS vegvesen Troms har satt opp 4 hovedmål for sitt arbeidsmiljø og sin vernetjeneste. Et av disse målene er:

Ved å skape gode arbeidsplasser i et godt psykisk og fysisk arbeidsmiljø og ved aktivt forebyggende arbeide skal sykefraværet være lavt.

For perioden 1990-93 er den konkrete målsetting: Bedre enn gjennomsnittet av Statens vegvesen på landsbasis. For årene 1991-93 skal den årlige reduksjon være minimum 10 %.

For å nå disse mål er 12 tiltak framhevet. To av disse tiltakene er satt opp slik:

- Det er bedre å forebygge enn å reparere.
- Fysisk fostring, bedriftsidrett o.l. skal vektlegges som et aktuelt forebyggende tiltak og som en positiv miljøfaktor.

Slik jeg ser det vil det å ha et aktivt bedriftsidrettslag i en virksomhet som vår ha virkninger på to hovedområder

1. Det medvirker til at flere av våre tilsatte blir i bedre fysisk form, med den betydning dette har for redusert sykefravær og bedret arbeidskapasitet.
2. Det medvirker til et bedre arbeidsmiljø. De tilsatte blir bedre kjent og derav tryggere på hverandre samtidig som «organisasjonsbarrierer» brytes ned. Et bedre miljø er også medvirkende til å redusere fravær og gir økt arbeids glede.

Kan så ikke de som ønsker å drive idrett få et godt nok tilbud gjennom de ordinære idrettslag, private treningsstudio eller ved å drive individuell mosjon? For noen vil nok dette være tilfredsstillende, men jeg tror ikke disse tilbudene fanger opp de som trenger tilbudene mest, og jeg tror heller ikke at det er godt nok for oss som bedrift.

Bedriftsidretten må ikke glemme den alderssammensetningen vi har i etaten

Også ledelsen er aktiv med

Drives bedriftsidretten i tråd med målsettinger, ønsker og behov? Jeg mener at svaret ikke kan bli et entydig ja, men at vi må svare både ja og nei. Dette betyr at bedriftsidretten på noen områder må endre noe på kursen og på andre områder må svare på nye utfordringer. Det jeg mener er:

- At bredde må prioriteres fram for topp resultater. Jeg tror stor deltakelse i ulike aktiviteter gir positiv smitteeffekt innad og god markedsføring av vår bedrift utad. (Langt større markedsføringsverdi enn at vi har en og annen bedriftsvinner).
- At bedriftsidretten må ta utgangspunkt i den alderssammensetning, den kjønnsammensetning og den arbeidssituasjonen vi har i virksomheten. Jeg tror at også vårt bedriftsidrettslag arbeider for mye ut fra 20-åringenes premisser og glemmer den alderssammensetning vi har.
- At det må være en fornuftig ballanse mellom interne arrangement (som sveiser oss sammen på fylkes- og landsnivå) og deltakelse i eksterne arrangement. Jeg tror vi har mye u gjort internt på fylkesnivå.
- At bedriftsidrettslaget må gå sterkere på banen i forhold til ledelsen. De må ikke bare be om penger og støtte, men si: «Dette kan vi tilby dersom rammebetingelsene blir slik eller slik».
- At bedriftsidrettslaget i større grad tar utgangspunkt i den helsemessige tilstand vi har i virksomheten og gi tilbud i forhold til det.
- At bedriftsidretten drives slik at ikke deltakerne påføres helsemessige skader (eks. unødvendige fotballskafer).

De utfordringer jeg har skissert bør omsettes i konkrete målsettinger og planer. Jeg vil utfordre bedriftsidrettslaget til å sette i gang en prosess som kan lede fram mot mer konkrete målsettinger og tiltak.

Jeg ønsker med dette bedriftsidrettslaget vårt til lykke med sitt 25-års jubileum og ser fram til kommende år med bedriftsidrett som en av grunnpilarene i vår bedriftskultur.

Helse i hver dråpe!

Bedriftshelsetjenestens syn på bedriftsidrett

av bedriftslege Karsten Kehlet – Finnsnes

Har ikke bedriftshelsetjenesten og den øvrige del av helsevesenet nok å gjøre med å rette opp de mange skader som oppstår når halvgamle, mer eller mindre overvektige familiefedre skal forsøke å leve opp til fordoms bedrifter på fotballarenaen!?

Eller er det slik at bedriftsidrett i dag er en moderne parallell til den del av nordisk mytologi hvor de avdøde vikinger kjempet mot hverandre – hvorefter de ved dagens slutt ble tatt vare på og stelt av valkyriene som var den kvinnelige motpart til de avdøde vikingene – som for øvrig ble kalt einherjer. Valkyriene klarte jobben så bra at einherjene kunne dra på kamp allerede neste dag.

Slik effektivitet kan vi dessverre ikke si å ha i helsevesenet i dag til tross for Europas mest moderne sykehus i Tromsø. Det spørs da vel også om det er nødvendig. I forhold til bedriftsidretten synes det ikke å være nødvendig. Jeg har personlig i 7 1/2 år som lege sett 2-3 skader som har oppstått i forbindelse med bedriftsidrett, og de var alle forholdsvis lette skader som ikke fikk noen varige konsekvenser for de involverte. Man kan så spørre seg om det i det hele tatt er noen positiv effekt ved bedriftsidrett. *Det tror jeg avgjort det er.*

For det første medfører bedriftsidrett en viss form for fysisk utfoldelse.

For det andre medfører bedriftsidrett en styrking av det sosiale liv og samvær i bedriften. Dette oppfatter jeg som en meget vesentlig del av funksjonen ved bedriftsidrett fordi det uten tvil medvirker til å styrke trivsel, samhold og velbefinnende både i og utenfor arbeide.

For det tredje inngår bedriftsidretten som en del av masseidrettsbevegelsen i Norge, og gir folk mulighet til å fortsette med idrett utover barne- og ungdomstiden.

Alt i alt tror jeg bedriftsidrettslagene medvirker til å styrke bedriftens helse og også den enkelte bedriftsidrettsmann og kvinne så lenge man husker på at man som 40 åring ikke har samme styrke, smidighet og hurtighet som da man var 20.

Bedriftshelsetjenesten gratulerer med jubileet og ønsker lykke til med de neste 25 år.

Vi spiller på samme lag!

Bedriftslege Karsten Kehlet

Husk at man som 40-åring ikke har samme styrke som en 20-åring.

Sakset fra VEGSTIKKA nr. 4 - 1976:

Bruk godfoten!

Brent straffe gir ikke mål!

Fra kampens hete

av Gaute Kydland

TIL TROSS FOR legevitenskapens mange framskritt, er også dagens samfunn belempret med diverse folkesykdommer. En av de mest utbredte sykdommer i våre dager er *footballfeberen*. Denne feberen kan under visse omstendigheter anta galopperende epidemisk karakter og får i spesielle tilfeller et nærmest akutt forløp. I mer alvorlige tilfeller, kasus som legene sier, må den imidlertid betegnes som en kronisk sykdom, som enten er uheldredelig, eller i beste fall bare kan helbredes gjennom en real hestekur med tilførsel av store doser baklengsmål.

Det tør være kjent for vår utmerkede leserkrets at også en del av idrettslaget VEG's medlemmer lider av footballfeber. Laget har da også ved en rekke anledninger bokstavelig talt laget «VEG i vellinga» og høstet mye laurbær og mange knespark på den grønne matta. Laget er kjent for å spille publikumsvennlig fotball, mye skrik og skrål, men dette til tross har laget aldri gått helt til topps i de lokale konkurransene. Etter at laget imidlertid hadde ledet bedriftsseries 1. divisjon hele sesongen, var forventningene skrudd meget høyt foran høstens siste, avgjørende kamp mandag 20. september. Med seier ville VEG vinne 1. divisjon. Etter en «arbeidsulykke» i cupen var det også alminnelig enighet om at laget nå ville få den nødvendige ro til å forberede seg. –

Alt lå til rette, favorittstemplet var klart en uke før kampen!

Gjennom en prangende veggavis, sannsynligvis etter forbilde fra salig avdøde formann Mao (NB! ikke Moan), fant lagets ledelse det åpenbart opportunt for anledningen å appellere til det sympatiserende publikum om moralsk støtte under Årets kamp. Sakens alvor ble utmalt med bred filtpenn. Lærerlaget måtte beseires.

Med sportsjournalist Melvin Snerken som forbilde fant VEGSTIKKA's medarbeider grunn til å overvære begivenheten. Dette skyldtes ikke først og fremst angrep av footballfeber, men mer, med utgangspunkt i visse barndomsopplevelser, ønsket om å få overvære en revansjebetont nedsabling av lærerstanden. – Med bildet av *gammellæreren* i frisk erindring var vi nemlig tilbøyelig til å dele den gjennomgående optimisme foran kampen.

Kampdagen opprant med gråvær, og «Stall Moan» begynte nedtellingen og den psykologiske oppladning. Lagets selvbestaltede oppmann, innpisker, målmann og skytshelgen, Ingolf Moan, ble observert på hvileløs vandring i korridorene, stadig frekventerende den del av bygningen som er forbeholdt «men only». Her var tydeligvis konsentrasjonen på topp og nervene på høykant. Stemmeleiet lå i stakkato fistel og øynene lyste

Topp innsats

feberaktig. Klassiske utslag av kronisk uheldelig fotballfeber med rullende epidemisk angrep.

Utover dagen ble det klart at laget ville bli forsterket med utenbys profesjonelle spillere som Åge Seppola og Arne Hemmingsen. – Når nøden er størst, er landslaget nærmeste forbilde!

Det lykkes dessverre ikke for VEGSTIKKA's utsendte å få med seg kampens åpningsfase. Vi er således ikke i stand til å formidle den stemning som rådet i laget de siste minutter før startskuddet gikk. – Går ikke startskuddet i fotballkamper, sier du?

Hvorom altting er, vi avkom ikke åstedet før første omgang var vel halvspilt. VEG spilte på dette tidspunkt mot Polstjerna, og stemningen var høy både i laget og blant de fåtallige supporterne som omkranset banen i duskregnet. En ivrig publikummer med kuleramme kunne berette at VEG ledet 1 – 0 etter scoring av lagets kaptein, Setsaa.

Scoringen ble omtalt som en perle, og vår hjemmelag var bekymret for at Setsaa etter denne prestasjonen var tapt for bedriftsidretten. – Han var moden for større oppgaver.

Lærerne var altså i ferd med å bli slaktet. På VEG's banehalvdel var det bare én spiller, og nærmest ved en tilfældighet var dette målmannen, Moan, for anledningen noe forvirrende iført en stripet Zebra-genser. Han så ut til å føle seg ensom der han småfrysende trippet rundt mellom stengene og kom med oppmuntrende tilløp til sine medspillere. Vi konstaterte at alt var under kontroll.

– Det var det imidlertid ikke. Lærerne, som for øvrig hadde lite til felles med vår skinnbarlige gammellærer, slo til med et oppløp som resulterte i frispark foran VEG's 16-meter. Situasjonen var kritisk og Moan dirigerte sine tropper med hard hånd og høy stemme. Han kommanderte mur og avslørte sine eminente

egenskaper som stikningsmann ved å ta oppstilling bak venstre målstang, hvoretter han ved å sikte mot et imaginært punkt i horisonten, kommanderte muren 7,5 cm til høyre. – Ingen slinger i valsen, plansjef og anleggssjef lystret alle som en.

Nivellementet stemte. Skuddet gikk i muren så tenner og knehaser skranglet.

Like etter oppsto en liknende situasjon, og Moan fant de korrekte utsetningsdata for muren ved å sikte seg ut fra høyre målstang. Denne gang stemte imidlertid ikke lengdeprofilen. Ballen gikk over muren og havnet i nettmaskene sammen med målmannen.

På sidelinjen ble det visket om keepertabbe, en påstand som vi imidlertid av fintfølelse unnlater å bringe videre til våre lesere. – Ett er imidlertid sikkert, det kom frynsete nerver i laget, og de siste minutter før pause foregikk spillet uten plan. – Planen var i alle fall ikke godkjent.

Etter en kort pause hvor kaptein Setsaa med tilkjempet rolig stemme forsøkte å bringe sitrende nervebunter til ro og inspirere sine utmattede lidelsesfeller til fornyet og bedre innsats i resten av kampen, motto: VINN ELLER TAP, startet 2. omgang opp. Spillet var famlende fra begge lag og preget av sleivspark, dårlige pasninger til ikke-eksisterende medspillere, tendenser til mislykket hodespill og lange baller ut over sidelinja. – Et praktspark som sendte ballen langt ut i myra, kunne for øvrig ha fått skjebnesvangre følger, idet 2 av supporterlagets grunnpillarer, d'herrer Schefte og Gunnarsen var nær ved å bli utradert idet ballen passerte sidelinja. Det ville i så fall resultere i et stort hull i våre rekker! – Scheftes umiddelbare kommentar var for øvrig at skuddet, som idrettsprestasjon, måtte karakteriseres som «interessant».

VEG tilkjempet seg etterhvert et visst initiativ, men dette løp ut i grusen etter et meget velplassert stangskudd fra trengt

RO, RO TIL . . .

Eller sekser'n med...
Som nesten
ble til firer uten...
ved ein av dei

av Bjarne Otterdal

Sakset fra VEGSTIKKA nr. 3 – 1976

LAURDAG 12. juni vart den årvisse livbåtkaopproinga avvikla på Tromsø havn. Under truande skyhauser og ein temperatur som nødvendiggjorde lett jogg for å få varme i vannblemmene før start, fullførte 11 damelag og 10 herrelag i – visstnok – landets største livbåtregatta.

VEG's damelag har etter kvart fått rutine i denne konkurransen, og kjempa seg fram til ein fin 5. plass, berre 1/10 sekund frå fjerdeplassen. Fin innsats!

posisjon. – etter denne prestasjonen burde stangbegeret være innen rekkevidde for vedkommende skytter!

Banens dominerende spiller i denne omgangen, i alle fall når det gjaldt stemmevolum, var så ubetinget maskinavdelingens representant, Svein Johansen. Men med sin ikke ubetydelige innlevingsøve gikk han på med senket panne som en opptriret 2-årsstut på sommerbeite. Dette er selve urkraften i aksjonen. Med velplasserte brøl skremte han formelig livet av sine medspillere som ble drevet fram mot motstandernes mål.

Imidlertid skjedde det fatale at lærerne fikk et nytt oppløp, hvorunder vår utmerkede målmann foretok en resolutt og dristig utrusning mot midtstreken. Han møtte ballen i lufta, foretok en grasiøs dobbelskrudd bevegelse, med knekk, rundt ballen (karakter 9,35) fikk ballen bak seg og var utmanøvrert i 5 minutter. Moan høstet stor applaus for denne innlagte øvelsen, og det taler lærerne til ære at de benyttet denne enestående anledningen til å få ballen anbrakt i nettmaskene. – Initiativrikt får man si!

Stillingen var altså 1 – 2, og desperasjonen begynte å bre seg blant VEG's spillere. – På sidelinja var det nok heller en følelse av resignasjon som begynte å melde seg. Svein Johansen samlet seg imidlertid til en siste fantastisk innsats. I hissige ordelag pikket han sine lagkamerater framover på banen, – mens han selv lå bak og nøytraliserte de arme lærerne som våget å stikke nesa over midtstreken.

Det var selvfølgelig bare en mulig utløsning i den forvirrede situasjon som oppsto, og det var straffespark for VEG. Den dristige eksekutor tok tilsprang og sendte en knallhard og meget presis markkryper 10 cm utenfor høyre målstang. Skuddet var absolutt utagbart for keeper.

Fremdeles av fintfølelse nevner vi ikke her navnet på den uheldige spiller, men det bør sies at han er tilknyttet vedlikeholdsavdelinga og til daglig steller med asfalt og andre bituminøsiteter.

På dette stadium i kampen var det Svein Johansen i fortvilelse uttalte de klassiske ord: «Vi har ikkje dagen våres i dag gutta!» – Nei, sannelig!

Lufta gikk ut av ballongen, kampen ebbet ut, og tradisjonen tro gikk ikke VEG til topps i år heller.

Ekte rojenter er ikke redd saltvann

Det har i oppitt fleire år vore snakk om også å stille med herrelag fra vegkontoret i denne konkurransen.

Ei rask rundspørjing tidleg i vår synte stor interesse for tiltaket. Sju mann var det så visst ikkje vanskeleg å mobilisere. Med bakgrunn i dette var kr 100,- frålurt kasseraren i idrettslaget, og startkontingenten vart innbetalt.

Då treninga starta opp var imidlertid interessa sterkt avtakande.

Til tross for ein masete, og etter kvart lett forbanne rogeneral, plakatar på tavla m.m., var mannskapet på treningane til dels så fåtallig at livbåten trua med å reise til Laksvatn med floa.

Tanken på startkontingenten og dei mange supporterane fekk oss likevel til å stille opp til defileringa konkurransedagen. Mannsapslista inneheldt ei rekkje store spørsmålsteikn.

Det var artig å gå i tog gjennom Storgata. Vi hadde ikkje gått i tog på lang tid.

Herrelaget talte på det tidspunkt fire personar. Vi speida langs fortauet for om muleg å finne ein som hadde ein eller annan fjern slektning i vegetaten, og soleis få komplettert laget, men utan resultat.

Ved flytebrygga var stemninga i det halve herrelaget nokså laber, og 5 minutt før start såg det ut for at vi måtte trekke oss. Då dukka 5. mann ut av tilskuerhavet, og nå vart det at damelaget synte verkeleg fin sportsånd.

Dei skulle ro ein time etter oss, og dermed fekk herrelaget låne to av deltakarane på damelaget – coxen Ragnar Grønsvoll og Margit Pedersen, og med sistnevnte som cox, rodde herrelaget inn til ein fin 6. plass.

Det ser ut til at den sportsånd som damelaget her synte er mangelvare mellom dei manlege vegkontoristane. Rett nok hadde mange «lovleg» forfall, men når innstillinga ellers er som så at: «Visst skal vi stille lag, men bland for all del ikkje meg opp i dette», då er det lite artig å arbeide med slike ting. Ein bør i alle fall ikkje gje uttrykk for ei interesse som, når det kjem til stykke, ikkje finst.

Vi kjem nok til å forsøke å stable på beina eit herrelag – minst – til neste år også, i von om at bedriftsidrettens ånd enno svevar gjennom korridorane i Skippergata 35. Vegvesenet skal tross alt ikkje vere berre slaghol, E-6 – D-5 lister, korrekturlakk og anna gravalvor.

Jeg – en skiløper

SAKSET FRA VEGSTIKKA NR. 2 – 1976

Vegstikkas spesielt utspente medarbeider gir uttrykk for sine inntrykk

av Gaute Kydland

KONTORMESTERSKAPET i skistafett – etter vinterens tøffeste eventyr på vegsektoren – gikk av stabelen 1. april i år. Arrangementet var velsignet med usedvanlig fint vær og foregikk ellers i ufornønde og noenlunde elskverdige former. Datoen til tross, ble imidlertid opplevelsen ingenlunde noen spøk for VEGSTIKKAs medarbeider som var til stede – som deltaker.

Som offer for en av skjebnens mangehånde luner, falt det nemlig i to av mine medarbeideres tunge lodd å være avhengig av undertegnede som ankermann på en herværende seksjons andrelag i forbindelse med denne stafetten. Situasjonen var med andre ord kritisk, og som en ren nødløsning ble jeg utkommandert som frivillig ankermann med 48 timers varsel. – Jeg fikk således rimelig tid til innøving av huskende ganglag og andre forberedelser.

De første 24 timer medgikk til komplettering av utstyr. Her stilte jeg på forhånd med et betydelig handicap. Som den meget pasjonerte skiløper jeg er, oppfyller jeg nemlig ikke kravene som fabrikkløper. Når så kommer i tillegg at jeg for 7-8 år siden donerte alt personlig skiutstyr til mitt faderlige opphav, må det være lov å si at jeg bokstavelig talt stilte på bar bakke.

— For å bruke en formulering fra det politiske liv: Situasjonen var vanskelig! Ved siden av å spise fluer, tyr man i nødens stund til gode og velmenende naboer. Jeg så gjorde. Responsen var spontan og helhjertet. Etter relativt kort tid hadde jeg, ved siden av et par altfor korte staver, til min disposisjon et par usedvanlig velbrukte ski av udefinert merke og opphav. Langrennski var det ikke, – bredden syntes nærmest å kvalifisere til kombinert! Jeg fattet imidlertid umiddelbar sympati for skabelonene, ikke minst fordi de syntes å være noenlunde av samme årgang som meg selv, – siste halvdel av 40-årene.

En pust i bakken. Gammelvegsjefene og Martin Eriksen

Ingenting var som kontormesterskapene før i tida

Eieren var som sagt lutter velvilje. Han bedyret at skiene ikke hadde sett snø på over 10 år, og at de således åpenbart måtte være overmåte «løpssugne».

Han understreket imidlertid at, så langt han hadde testet skienes egenskaper, var de best på rettstrekninger i slakt terreng. I unnabakker og hvor kurveradien kom under 5 meter, hadde de en uforklarlig tendens til å skjære ut og gå sine egne veier. – Individualister med andre ord.

Den store dag opprant, og i relativt løftet og inspirert stemning satte jeg kursen for Startstedet.

Jeg var forhåndsannmeldt og regnet derfor ikke med problemer av formell karakter.

Min, riktignok litt forsinkede, tilsynekomst på åstedet vakte imidlertid alminnelig bestyrtelse på arrangørhold. Der hadde man tilsynelatende vært mest tilbøyelig til å betrakte min påmelding som en av årets mer vellykkede forsøk på aprilspøk. – Etter at jeg hadde svart bekreftende på spørsmålet om det virkelig var min bevisste og oppriktige mening å starte, – og med det utstyret, var imidlertid alle formelle vanskeligheter feid unna.

Løperne gikk to runder i en gjennomgående undervurdert løype i delvis kupert terreng.

Løpet for øvrig bær etter min vurdering forbigås i taushet. For å yte mine lagkamerater rettferdighet, skylder jeg likevel å gjøre oppmerksom på at jeg la ut på sluttetappen i enhver stafettløpers ønskeposisjon, som andremann ca. 20 meter etter ledende lag. Sterkt oppildnet av ca. 1/2 kg rosiner som var konsumert like før start, forsøkte jeg i løpet av en 50 meters spurt å gå opp i ledelsen. – Forsøket mislyktes totalt.

Etter to anstrengende runder med stadige justeringer av skiføringen, kom jeg omsider i mål som en solid sistemann. Mitt valgspørsmål er følgende: Det viktigste er å være med og ikke vinne, for da gleder man sin neste, – og det skal man jo gjøre!

På ski «i gamle dager»

av Reidar Skjelmo

FRAM til 1960 da vegkontoret holdt til i Harstad med kontor i rådhuset ble det hver vinter avholdt skirenn, det såkalte «Rådhusløpet». Dette var i realiteten et skirenn hvor kommunens og vegkontorets ansatte konkurrerte mot hverandre, og konkurranselysten var alltid på topp. Etter disse skirenn var det alltid stor fest med premieutdeling. Det var ikke mye velferdsmidler å flutte seg med, men vi var aldri rådløse. Premier ble skaffet til veie gjennom årlige tiggerbrev til våre forretningsforbindelser, som til dels var meget generøse.

Etter at vi flyttet til Tromsø i 1960 var det stor enighet om at tradisjonen med årlige skirenn måtte fortsette, selv om vi sto alene. Vinteren 1961 gikk det første skirenn av stabelen med Ole Sandvik og Reidar Skjelmo som kombinert arrangements- og festkomite. Denne komiteen fungerte i flere år.

Lavangsdalen var arena for det første skirenn. Det gikk på en lørdag etter kontortid. Deltakerne ble fraktet fram og tilbake med buss. Den gamle grønne brakken som fortsatt står i Lavangsdalen var base for arrangementet. Før start var det servering av cocktail i vanlige vannglass. Den bar både god og sterk og resulterte i at løperne feide gjennom løypa på rekordtid.

Etter løpet var det premieutdeling, servering av pølser og rundstykker med «något åttå», samt dans til sveivegrammofon.

Ung og fremadstormende – nåværende vegsjef

Ungdomstiden får du aldri tilbake ...
Størker Bjørnstad og Oddmar Eilertsen

Det ble med det ene året i Lavangsdalen. Siden ble skirennene for det meste arrangert på Tromsøya, men vi holdt til på Kvåløysletta i 2 år, med ungdomshuset som base.

Et av de årene vi arrangerte skirenn på øya med start like ved den gamle garasjen syd for Prestvannet gikk en av løperne seg vill og returnerte startstedet pr drosjø.

Det kunne ha vært skrevet en hel bok om artige episoder både fra selve skirennene og ikke minst fra festene, men det får holde med dette.

To stk. Olav – Nilsen og Solvang

Tanker tilbake

av Bjørn Stiberg

IDRETTSMILJØET ved vegkontoret har i alle år vært godt og en spore til utøvelse av et mangfold av aktiviteter.

I «gamle» dager var det konkurransen på det lokale plan som drev oss, og hvem husker ikke de vårlige møtene på Vollan, hvor vegkontoret og maskinsentralen gjorde opp status på fotballbanen. Den gang var det ikke vanskelig å skaffe folk nok, og oppgjørene var meget prestisjetunge.

I 1968 eller var det i -69 blei grunnlaget lagt for et skirenn med deltakelse fra hele fylket. Det første rennet blei lagt til Øvergård under maskinsentralens ledelse. Og vi avviklet både stafett og individuelt langrenn. Disse rennene blei distriktenes kamp mot byen, og glæden var desto større ute i distriktet når byrampen blei slått. At slike renn var med å høyne nivået blant vegfolkene, er hevet over enhver tvil. Jeg husker Sevald Storbakk ett år han måtte bite i gresset. Året etter kom han fryktelig igjen, rene utklassingen. Det kunne ikke vi fra byen ha sittende på oss, og formen økte jevnt med alderen. Det var tider det!

Men tilbake til fotballarenaen. Vi hadde et skikkelig internt og patriotisk miljø, som først i 70-årene blomstret som aldri før.

Rundt 1970 vokste vegkontoret seg stort, og mange var vi som kom rett fra skole og i arbeid her. Dette gav som resultat et «ungt» og «ekspansivt» idrettsmiljø. I spenn med de gamle traverne fikk idretten et voldsomt puff framover, og fotball – det var noe alle kunne. Da tok man ut laget etter de «fysiske» ferdighetene. Ole S., stødig og stor, var prototypen på en back. Svein J., med lavt tyngdepunkt, hjulbeint og sterk i skallen var den suverene midtstopper, en jobb han måtte dele med Guttorm H., kjent fra bygdefestene i Balsfjord. Gamle Hevnskjel var også av de trauste, trege men stødige, så han var klar back. Solid i mål sto Ingolf M. Utilnærmelig når det gjaldt motstanderen, men høye luftige tilbakespill var et mareritt. Om det var tyngdepunktet eller for korte armer skal være usagt, men høye baller inn foran mål, – da blomstret panikken.

Midtbanen var for de kondisjonssterke uansett fotballtalent. Elling E. (med talent) undertegnede, og ellers folk som hadde gjort seg bemerket i vinteridrett blei plassert der. «Spring etter ballen til du stuper», var beskjeden. Og det vant vi mange midtbanedueller på.

Et farlig godt lag!

«Spring etter ballen til du stuper» — var beskjeden

Løperrekka – det var for sprintspecialistene og hekkeløpene. Svein-Jarle og Johnni H. var typiske eksponenter. Ofte sprang de så fort at ballen blei liggende igjen. Men et farlig godt lag blei vi, og andre bedriftslag fikk en tydelig respekt for oss etter hvert. Vi hadde sågar to fotball-lag en stund med den berømte manager Thor Scheffe som innpisker og lagleder for VEG II. Til slutt blei det slik pågang å få spille på VEG II at vi måtte legge ned laget. Det sosiale aspekt var dominerende, og en pils før kampen hørte med. Oppmannen bestemte. Og målsifrene blei gjerne deretter. Enten vant vi med 7-8 mål eller tapte med det samme, men moro var det.

Eller den gangen vi spilt mot FENGSLLET eller «fengselskameratene». Her hadde fengslet toppet laget sitt med en del småkriminelle. Det gikk bra til pause. Fengslet ledet stort, men i pausen forsvant halve fengselslaget, sammen med jentene sine i skogen. Da blei det et annet ballspill, men hva annet kan man vente av en sprek unggvør som måtte sitte avsondret fra sin kjære på ukevis. Om kampen blei avsluttet, husker jeg ikke.

Eller den gangen Ingolf måtte plukke 3 selvmål ut av eget bur. Etter det siste, en pratheadning av midtstopperen vår Guttorm H. klistret i vinkelen, – var det Guttorm tok tenning og brølte til Ingolf som lå på magen i søla etter et desperat rekningsforsøk: «Hva f.. slags keeper er du som ikke tar et eneste tilbakespill?».

Eller da undertegnede blei tatt med beinkrok bakfra av en liten elektriker, og landet med et bukplask i Templarheimens største søledam, og til overmål blei tråkket på så knottskomerkenes sto stemplet fast i nakken. Da var lunta kort og blodfeiden i full utvikling. Blod skulle flyte, men etter to runder rundt banen med en liten elektriker som hare og en søleblind Stiberg bak, la Svein J. jernhanda rundt unge Stiberg og forklarte i vennlige ordelag at det var fotball vi spilte.

Ja – episoder var det nok av og ikke minst på den ukentlige gubbetrimmen på Alfheim skjedde det. Mosjonen besto i basketball uten regler, og vegkontorets råskinn fikk utfolde seg i fullt monn. Det var et uforglemmelig syn da Torstein Kjærsvik hoppet ut av bukka si i et scoringsforsøk. En tidligere vegsjef hadde i et desperat forsøk på å hindre scoring bare fått tak i buksestrikken. – Eller da Os tredde seg så fast i ribbeveggen at vi måtte bryte av en spile for å få han løs. – Eller da gammelvegsejfen Haugmoen regelrett blei utsatt for mobbing i form av knallharde sentringer. Han hadde blåflekker på brystkassa i uker etterpå.

Distriktet – også med i VEG

av Ernst Hansen

Gode gutter fra utedriften — Halvor Furnes og Arne Hem

I Statens vegvesen har bedriftsidretten spilt en betydelig rolle for å aktivisere og gi samhold.

Da vegkontoret flyttet til Tromsø først på 60-tallet ble det arrangert årlige skirenn. Disse gikk enten i Lavangsdalen, på Kvaløya eller på Tromsøya. Deltakelsen var stor, det manglet ikke på premier og idealtiden var den som avgjorde plasseringen. Senere kom fotballen med som idrettsgren, og det skapte stor aktivitet.

Det årlige vegmesterskapet var høydepunktet. Troms har hevdet seg veldig godt og har de fleste ganger vært med i sluttspillet. Det var først innledende kamper med et sluttspill som gikk over ei helg. Forberedelsene var godt planlagt, og de som skulle være med måtte delta i bedriftskamper som gikk i Tromsø. Kampene gikk midt i uken og om kvelden.

Men du verden for et idrettsmiljø. Og sist men ikke minst, hvem husker ikke skifestene! Det var en regel uten unntak at en eller flere skeiet til de grader ut, at det som oftest endte med utflåting.

Her skal ikke navn nevnes, men det gikk som regel ut over en av de sist ansatte. En skikkelig manndomsprøve, som vanligvis resulterte i frafall dagen derpå.

Det kunne kanskje være en idé å gjenoppta «idrettsfesten» i gammel regi igjen.

Vi fra distriktet som skulle være med, måtte til Tromsø for å spille tre-fire kamper. Kjøreturen var for meg 340 km for egen regning. Det er gammelt ord som sier at «lysten driv verket».

Reisen til sluttspillet startet fra Tromsø fredag morgen og med retur søndag kveld. Det gikk rykker om at enkelte spillere i søvne hadde oppvisning i keeperspill og visse glidetaklinger av høyt merke.

Stavanger-tur

Det største jeg har vært med på er sluttspillet i Stavanger i 1974. Vi vant de innledende kamper og skulle møte Rogaland i finalen. Finalen gikk på en regntung gressbane og det var neppe noen fordel for oss.

Forberedelsene og motivasjonen var på topp. Taktikken var klar – først på ballen, gå hardt i taklingen og møte Rogaland langt opp på banen. Dette lyktes vi med selv om Rogaland stilte med ti tidligere landslagsspillere. Vi ledet 2-0 ved pause. Rogaland reduserte til 2-1 i slutten av andre omgang, men seieren var aldri truet.

Under banketten på lørdag var Troms-spillerne det store midtpunkt, ja, jeg tror vi vant denne også.

Arrestert i Sogndal

En annen tur som jeg også husker godt, er sluttspillet i Hermannsverk i Sogn og Fjordane.

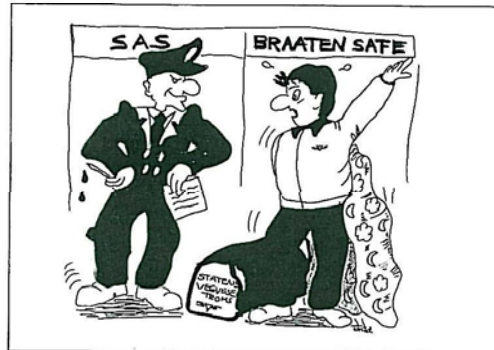
Turen fra Bergen til Hermannsverk gikk med hurtigbåt. De fleste av oss hadde ikke vært der før. En naturrik fjord med høye fjell på begge sider. Fra en av spillerne kom det følgende bemerkning: «Gutter, har vi riktige sko med? Det ser ut som fotballsko bør byttes ut med stolpesko!».

Sportslig ble denne turen ikke av de helt store. Vi kom ikke til sluttspillet. Men vi hadde store opplevelser som var spesielle. Vi overnattet på et hotell, men vi brukte egne soveposer. Nord-Trøndelag hadde derimot ikke soveposer med, og fikk låne noen dynner fra vårt rom. Dynene ble ikke lagt tilbake til vårt rom ved avreise på søndag!

Ved ankomst til Sogndal flyplass møtte politiet opp og det ble hevdet at vi hadde stjålet disse dynene. Det ble forklart hva som hadde skjedd, men politiet godtok ikke forklaringen. Vår utmerkede lagleder Per Nilsen beordret alle spillerne til å åpne koffertene for å fastslå at vi ikke hadde tatt dynene. Det hele munnet ut i munterhet både fra oss og politiet.

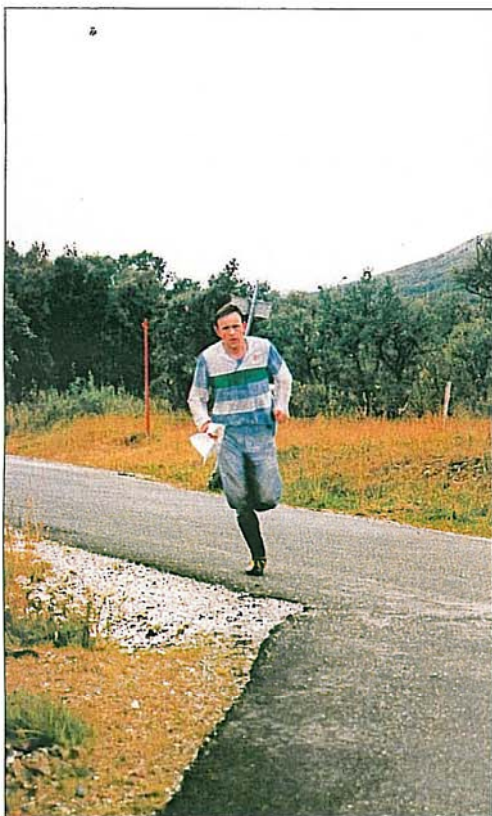
Disse mesterskapene er med på å høyne kvaliteten innen fotballen, og vi kommer i kontakt med vegfolk fra andre fylker.

I de senere år har bedriftsidretten fått et bredere omfang innen Vegvesenet i Troms Dette er en fin utvikling som bør fortsette!

Start for stafett

Troms bemerket seg i løypa — vant stafetten for «unge herrer» — her Endre Hallan i innsjutt.

Storarrangement på nord-norsk grunn:

VM i orientering

av Lisa Sundstrøm

Full rulle ved startstreken

I bedriftsidrettslagets jubileumsår trår vi til med vårt største arrangement – VM i orientering!

Dette høstens eventyr hvor det vesentligste er å rote seg bort i skogen – for så å finne fram igjen til sivilisasjonen. Da et vellykket arrangement var avviklet hørte vi fortsatt tramping, kryping og hyl fra skogen. Men om det var noen av deltakerne som ble overveldet over den nord-Norske naturen og slo seg til her oppe i ødemarka, eller om det var noen av våre egne som rotet bort kompasset vites ikke. Vi er visstnok en fulltallig stab fortsatt.

Og fulltallig var også VM i orientering – 145 påmeldte (rekord). Topp innsats fra store deler av landets fylker gjorde dagene 7. og 8. september til en trivelig helg. Vi hadde nok alle håpet på sol fra skyfri himmel, litt mer varmegrader – men regn og overskyet vær er heller ikke å forakte. I følge rogalendingene (sakset fra bedriftsbladet) – «Arrangemente gikk knirkefritt og o-terrenget på Kvaløya er nesten god nok grunn til å flytte nordover».

Foruten å avvikle et flott arrangement bemerket også Troms seg i løypa. Vi vant herrestafetten (under 45 år) og hadde ellers nok med å løse deltakerne inn i mål, ut fra mål – fylle de med leskende drikke og mat – og ellers avvikle bankett på Scandic hotell lørdag kveld. Dessuten bidro anleggskontoret i Breivika med utmerket befarings på hovedvegutbygginga i Tromsø.

Den store deltakelsen fra hele landet gjorde sitt til at arrangementet ble så vellykket. Men like viktig var den store innsatsen fra bedriftsidrettslagets egne folk. Uten topp innsats og arbeidsvilje fra våre egne medlemmer ville dette VM aldri blitt en realitet!

Topp innsats fra egne medlemmer

Fylkescupen – Fotball og samhold

av Geir Berger

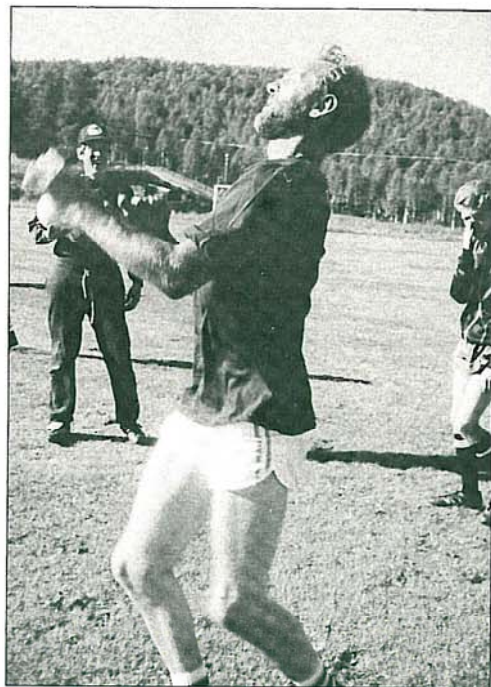
BEDRIFTSIDRETTSLAGET har i mange år diskutert hva man skulle gjøre for å få de tilsatte i utedrifta og på biltilsynstasjonene mer med i aktivitetene til laget. I gamle dager – altså da jeg begynte på vegkontoret – hadde vi et fylkesmestertap på ski. Deltakelse i dette mesterskapet ble imidlertid dårligere og dårligere, og det døde hen rundt 1980.

Dette er for dårlig mente styret i bedriftsidrettslaget en gang i fjor. Vi bestemte oss da for å forsøke oss med ei fotballturnering for hele fylket. Helga i september med fotballturnering på Bardufossstun og fest på Målselvfossen «va steikanes arti», syntes i alle fall jeg – og flere med meg etter hva jeg har ført etterpå. Turneringa ble også avvikla i høst på samme sted og med samme opplegg. Dessverre var jeg forhindra fra å delta i år, men neste år stiller jeg.

Jeg mener at vi i Vegvesenet i Troms trenger et arrangement som samler tilsatte fra alle kanter av fylket og ulike arbeidsplasser. Spesielt nå, når det er så mye snakk om rasjonalisering, effek-

Hurra for Nordkjøsbøtt i 1990 — Finn Hugo og Sigmund

Heading av Edgar Haarvik

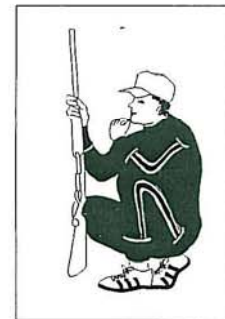
tivisering, regionalisering, privatisering og hva nå alle «-ingene» heter. Det er viktig at vi alle sammen føler at vi arbeider i en etat mot felles mål. Vi er jo alle tilsatt i Statens vegvesen Troms. Tiltak som øker etatsfølelsen er derfor etter min oppfatning svært viktig, fordi det vil gjøre at vi alle trives bedre og dermed også blir mer effektive i arbeidet.

Ut fra dette er jeg veldig glad for at vi har klart å få til fotballturneringa. Det er faktisk det eneste velferdstiltaket i etaten, som gir tilbud til tilsatte i hele fylket. Jeg håper også at denne fotballturneringa bare er starten på flere tiltak som kan samle tilsatte i hele etaten. Når det gjelder idrettslige aktiviteter, kan jeg tenke med ei skihelg i mars/april, med tilbud ikke bare til «racerne», men også til oss skimosjonister og gjerne hele familien. Fotballhelga i september kan også utvides med for eksempel terrengløp eller orienteringsløp.

Jeg håper i alle fall at bedriftsidrettslaget i framtida gjør sitt til å gi samtlige tilsatte i Vegvesenet i Troms følelsen av at vi arbeider i samme etat mot felles mål!

Med blått blod i laget

av Lisa Sundstrøm

Vi har ikke bare amatører, sofa-aktivister og halv-proffe i laget vårt. En del av medlemmene er også fullt aktive. På orienteringssiden er enkelte av våre planfolk gjengangere i lokalavisene.

Men Kongepokalen - den er det ingen andre enn Jan Erik Strømseng som har. Og den fikk vår eminente skytter under Nord-Norsk mesterskap i skyting i 2. juli 1988. Han vant, og opplevde sin største sportslige dag. Samme dag fylte Kong Olav 85 år. To store begivenheter på en merkedag!

Men vegen fram mot Kongepokalen har vært lang og krevende. Jan Erik begynte som skytter i 1962. Siden den tid har det vært trening og atter trening.

I skyting er den mentale treninga gjerne større enn i andre idretter. Gode prestasjoner krever psykisk styrke og erfaring. Men årene som skytter har gitt Jan Erik utrolig mye. Han synes det er utrolig spennende og givende. Det er en fasinende idrett og et godt miljø der man blir kjent med skyttere fra hele landet.

Jan Erik har også vært aktiv i bedrifts-skyting. Spesielt på 1970-tallet var aktiviteten stor i Tromsø. Vegkontorets skyttergruppe var stor, både på herre og damesiden. Men etterhvert har kanskje denne aktiviteten dabbet noe av. Kan hende en kongelig «ildsjel» kan hjelpe på innsatsen til de andre i laget.

Skyting er topp — der TREFFER du venner!

Jan Erik Strømseng — en av «enerne» i vegetaten

Noen ord fra Utedriften

av Terje Øvergård

JEG gratulerer B.I.L. VEG med jubileet. Helt fra starten har bedriftsidrettslaget hatt betydning for oss i utedriften. Og denne betydning har blitt større etterhvert som årene har gått.

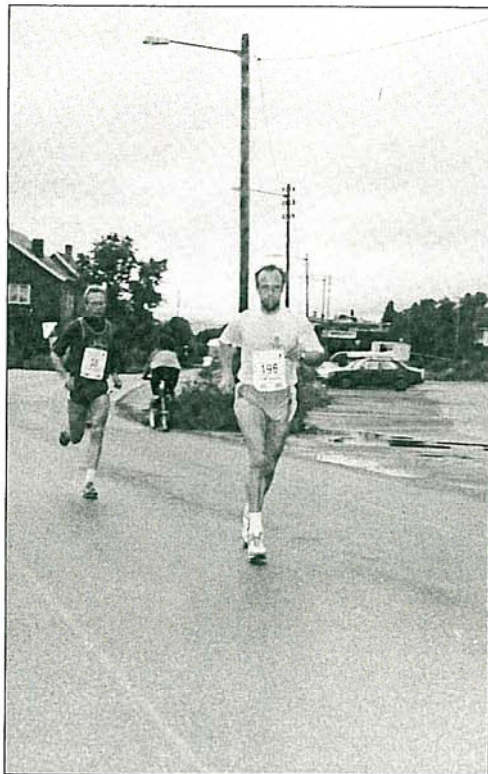
Da laget hadde – og har sin administrasjon og ledelse ved vegkontoret virker «avstanden» stor i hvert fall for den som er ny. For min egen del husker jeg godt at jeg var spent på hvordan «disse folkene» da jeg var med for første gang. Det var i forbindelse med et skirenn på Finnsnes på 60-tallet. Det hele ble en positiv opplevelse, og siden har jeg sett fram til stevnene, som jo stort sett har vært årlige. Dette tror jeg gjelder for de fleste ute i fylket.

Ski og fotball er nok det som har vært av størst interesse i utedrifta. Sognere har orientering også blitt veldig populært. Spesielt i fotball har laget gjort store bravader, både på og utenfor banen. Det siste ifølge muntlige referater.

En fin ting ved bedriftsidrettslagets arrangementer er at hele familien kan være med. Mange bekjentskap – og også vennskap er blitt til ved denne formen for sosialt fellesskap. Som alle andre lag har dette laget også hatt sine perioder med nedgang og oppgang i aktiviteten. Det har vært avhengig av hvor stor interesse og hvor mye fritid den enkelte har vært villig til å ofre. Vi ute vil gjerne trekkes med og bli omfattet av den virksomhet som drives.

De fleste skjønner nok at det ligger arbeid bak for å kunne drive bedriftsidrett, særlig i et såpass vidstrakt fylke som vårt. Derfor tror jeg at man ikke skal være redd for å ta kontakt med oss ute i distriktene.

Når det er behov for det – og det er naturlig med bistand, er jeg sikker på at man vil få det.

Også utedrifta er med — Martin Furumo under årets Midnight Sun Maraton

Aktiv medlem gjennom mange år — både i håndball og fotball — Kristian Olsen — Målselvs «store sønn».

HÅNDBALL

av Odd Danielsen

JEG er ikke helt sikker, men tror håndballgruppa innen B.I.L. VEG må være nesten like gammel som bedriftsidrettslaget. Undertegnede kan huske at det var spilt håndball på en utebane på Elvebakken i nærheten av Vallhall Stadion. Dette må være bortimot 20 år siden. Det neste store som skjedde var da det kom opp en «oppblåsbar» innendørshall i Breivika. Plasthallen ble holdt oppe av store mengder temperert luft. Problemfritt var det imidlertid ikke. Ved frost og kulde kunne det hende at gulvet (asfalten) var nærmest islagt. Ved store snøfall hente det at hallen ramlet sammen. Jeg kan huske at vi ved et par høver rømme hallen under trening/spill for ikke å få den i hodet. I ettertid har hallproblemene bare bedret seg år for år. I dag kjenner vel de fleste situasjonen.

Til v: Fra håndballjentenes yngre dager

Under: Godt forsvar i damehåndball

B.I.L. VEG har hatt lag i serie og cup i alle år, damelag noe mer variert. Prestasjonene har variert, men vi har spilt i 1. div. en periode. For tiden spiller vi i 2. div.

B.I.L. VEG har også vært en ivrig deltaker i «Hallingkastet». Tar jeg ikke mye feil deltok vi for 16. gang i år, og det ved Hallingkastets 20 års jubileum.

Håndballens gigantarrangement som årlig arrangeres på Gol i Hallingdal ser ut til å være like populært hvert år. Troms har aldri gått til topps her, men kan roses for hederlig innsats. Festen holder vi for oss selv.

Hvor mange spillere som har vært innom håndballen har jeg ikke tall på, men vi har stort sett hatt en «stall» på 14-15 spillere. I år har jeg 16 spillere på min blokk.

FOTBALL

HERRER

av Sigurd Skjelmo

Vi er en fast stamme på 10-12 personer som trener fotball på herresiden. I løpet av fotballsesongen er det likevel ca. 20 spillere som er aktivisert på trening og kamper.

De siste årene har vi trent inne i Skarphallen i vinterhalvåret. I fjor vinter dabbet imidlertid interessen av etter hvert, og treningen ble til slutt kuttet ut.

I april ble «gutta» igjen ivrige etter å sparke fotball, og vi trente på kunstgresset i Tromsdalen sammen med jentene.

I vår hjemlige serie stiller vi nå med 7-er lag, og resultatmessig har det ikke gått så bra i år. Pr. dags dato står vi oppført med 23 scirer og 9 tap. Vi håper på bedre resultater i neste sesong.

Årlig deltar vi med lag i Vegcupen, som er årets høydepunkt for mange av oss. Her har vi gjort en kjempefin innsats de to siste årene. I fjor tapte vi for Sør-Trøndelag i finalen på straffeavgjørelse etter 1-1 ved full tid. I år tapte vi finalen 1-0 for Vestfold. Med litt flaks kunne vi lett ha tatt den gjeveste medaljen. Men det viktigste er likevel å ha det moro sammen. Ekstra koselig er det at jentene er med på Vegcupen. Det skaper et topp miljø.

I år som i fjor har vi arrangert fylkesmesterskap i fotball på Bardufosstun, og vegfolk fra hele fylket har vært representert. Vi håper at dette arrangementet vil fortsette i årene framover.

Vi takker alle som har gjort en innsats for fotballen, enten på trening, kamper eller ved merking av banene i Tromsdalen. Nye og gamle fotballspillere ønskes velkommen i tida framover.

DAMER

av Lisa Sundstrøm

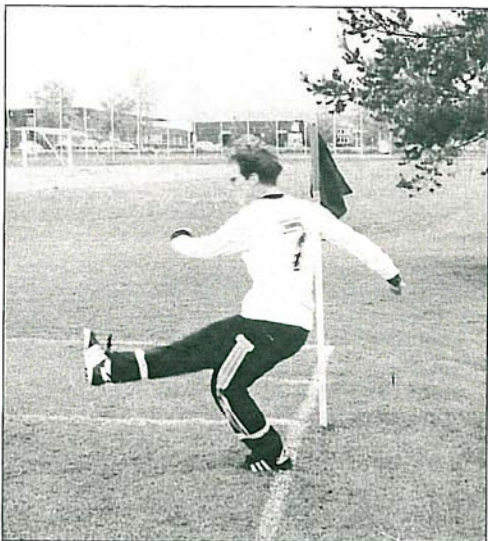
Det står alltid en kvinne bak, heter det om det meste her i livet. Nå står også kvinnene foran – i første rekke på fotballarenaen. At jentene i VEG skulle bli sparkepiker på skikkelig vis hadde nok ingen drømt om i idrettslagets spede begynnelse. Dengang var damene med mest som dansepartnere til alskens idrettsfester.

Men nå også som ekte fotballspillere.

Damefotballen ble født i fjor sommer – med vegcupen på Lillestrøm som lokkende middel. Senere har det vært trening og kamper. Jentene (som de etterhvert kaller seg ettersom treningsformen øker) har vært med både i cup og serie de to siste årene. Og resultatene blir stadig bedre. Jentefotballen er kommet for å bli !!

Sliske gutter det vil gamle Norge ha!

Damefotballen er kommet for å bli

SKYTEGRUPPEN

av Tore Leirstein

Helene og Gunnar fra Skytegruppa

Vi er mellom 5 og 10 stykker som driver med respitt-skyting.

Hvert år arrangeres det en landsomfattende korrespondanse-skyting.

Det vil si at vi får tilsendt skyteskiver som vi skal skyte på og deretter returnere for dømming. Her er hele fylket representert. De seineste årene har Troms deltatt med 25 – 30 skytter som har hevdet seg godt på resultatlistene.

SKYTEGRUPPEN disponerer 3 miniatyrgevær. Skytingen foregår en gang i uken i tilfluktsrommet her på huset. Sesongen begynner vanligvis ut på høsten og avslutningen er normalt ikke så lenge etter påske.

Skytingen foregår på 15 meters avstand, og det skytes 30 skudd stående. 10'eren er ca. 0,5 cm i diameter.

For å få et lite konkurranseaspekt inn i den ukentlige skytingen, har vi satt i gang med en såkalt respitt-skyting. I korte trekk vil det si at skytterne får ekstrapoeng utdelt avhengig av tidligere skyteresultat (de beste skytterne får færrest ekstrapoeng). Det betales en liten startkontingent (kr 5 forrige sesong), og ved sesongavslutning får skytterne en liten påskjønnelse fra sørbyen.

SKI/ ORIENTERING

av Ole Andre Helgaas

Skidager i «gamle dager» var populære — her Nelly Andresen i aksjon

Ski og orienteringsaktiviteten ble samla i ei gruppe i 1991.

SKIGRUPPA har eksistert i «alle år» og aktiviteten tok spesielt «i gamle dager» utgangspunkt i den populære

SKIDAGEN. Oppslutninga om skidagen (skiaktiviteer + någgo attåt) var stor, og det ryktes også om gedigne premiebord - som sikkert sto i forhold til innsatsen(?)

I dag er skiaktiviteten anonym i B.I.L. VEG-sammenheng. Det har sikkert litt sammenheng med dårligere snøvintre i det siste. Dessuten er tilbudet om «makelige» lagidretter innendørs blitt populært. Likelvel bør vi arrangere skidagen årlig - med et opplegg som passer flest mulig. Under ski-VM satser vi på å sende minst ett stafettlag/3 deltakere - slik det var i 1991 i Oslo.

ORIENTERINGSAKTIVITETEN var før 1991 underlagt trimgruppa. Troms har markert seg sterkt i O-VM de siste årene, både med topp og bredde. Og det er ikke så merkelig når noen av de beste O-løperne i Nord-Norge til daglig jobber på vegkontoret. Naturlig nok ser det ut som kart, kompass og vegvalg i terrenget hører sammen med vegvesen-jobb.

Forøvrig ble O-VM arrangert i Tromsø i år. Ca. 25 arrangører avviklet individuelt og stafett i dagene 7. og 8 september på Kvaløya ved Eidkjosen. For «søringan» var Tromsøturen populære og ca. 145 påmeldte er VM-rekord.

Vegvesenet var godt representert ved «Hinnøy-travern» i år

TRIMGRUPPA

av John-Ivar Nilsen

VED vegkontoret i Troms er trimgruppa med på å dekke opp behovet for fysisk aktivitet hos de ansatte.

Av aktiviteter som trimgruppa tilbyr kan nevnes basketball, bordtennis og diverse løpsaktiviteter.

Når det gjelder basketball, stiller 7-8 faste trimmere opp én gang i uka. Det kan gå ganske hardt for seg av og til, men hittil har ingen fått varige mén.

Bordtennisen er dessverre offer for laper aktivitet nå for tiden. Vi har folk som virkelig kan spille, men det virker som denne aktiviteten for de fleste er langt nede på prioriteringslista.

Løpsaktiviteten er imidlertid god. Det er mange forskjellige arrangementer å delta på, med løpslengder som passer de fleste. Tromsøkarusellen er et eksempel på dette. I den senere tid har enda flere «på løpingen. En av grunnene til dette er nok «torsdagstoget». «Torsdagstoget» vil si at hver torsdag kl. 1600 møtes en gjeng utenfor vegkontoret og løper samlet avgårde. Fordelen er at det er lettere å løpe når man er flere sammen, spesielt hvis man er en «fersk» trimmer.

Generelt må vi si at trimgrupps oppgave er å fylle tomrommet som de andre gruppene ikke fyller med aktivitetstilbud til de ansatte. Dette er spesielt viktig ut fra bedriftsidrettens mål - nemlig å gi de ansatte et variert aktivitetstilbud.

Jo flere vi greier å få opp av kontorstolen, jo bedre er det. Vi håper at interessen for fysisk aktivitet ikke stagnerer i fremtiden, men heller slår ut i full blomst. Trimgruppa tar mer enn gjerne imot flere trimmere.

Bordtennis er en av trimgrupps aktiviteter

Stor deltakelse fra vegkontoret i årets Midnight-Sun Maraton

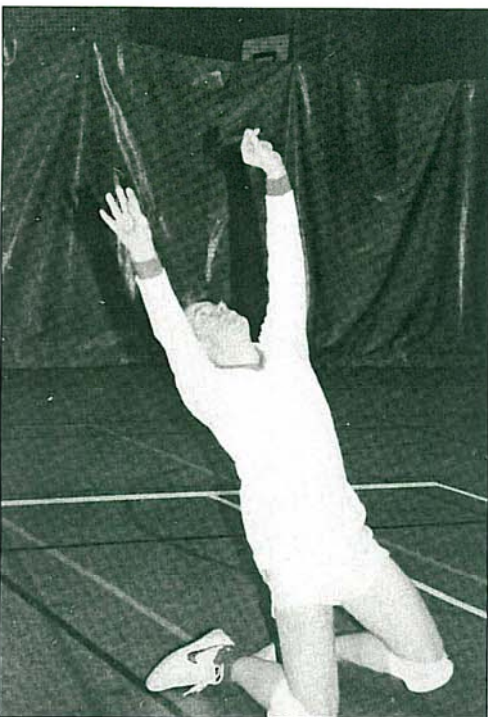
Troms vant VM-landvegsløp i år i Balestrand (Sogn og Fj.) - Ole Andre, Sevald og Jan Tore

VOLLEYBALL

av Gunnar Stiberg

VOLLEYBALLGRUPPA i B.I.L. VEG har eksistert i flere år. De første årene var det bare herrelag, men til bedriftscupen i 1986 stilte vi også med damelag. Siden da har også vegvesenets jenter vært med og satt sitt preg på bedriftsvolleyballen i Tromsø. Av de aktiviteter VEG i dag driver med, er vel volleyball (ved siden av fotball) den aktiviteten som samler flest deltakere (i overkant av 20 mer eller mindre aktive spillere).

Volleyballsesongen starter vanligvis i begynnelsen av september med seriespill. Interessen blant lagene i Tromsø er stor. Dette gir seg utslag i at det spilles i fire divisjoner på herresiden og to på damesiden. I år har dessverre interessen tapt seg noe. Derfor er det bare tre herredivisjoner denne sesongen, mens jentene spiller dobbel serie for at de skal få noen flere kamper. Jentene har, siden de debuterte, spilt i 2. divisjon. Her har de, etter en noe forsiktig start, stabilisert seg rundt midten av tabellen. Guttene har derimot ført en noe mer omflakkende tilværelse. Etter å ha vært innom både 2., 3. og 4. divisjon ser det nå ut som om laget har funnet seg til rette rundt midten av 3. divisjonstabellen.

Hvem er det John-Ivar tilber - de høyere makter eller bedriftsidretten?

Volleyball er en populær aktivitet — John-Ivar, Geir og Petter

Det blir også arrangert cupspill hvert år. Denne avvikles ved at lagene deles inn i puljer som innbyrdes spiller enkel serie. Denne innledningsrunden avvikles i løpet av en helg på førjulsvinteren. De beste lagene fra hver pulje går så videre til sluttspillet, som spilles som ren cup. Her har ikke VEG hatt for vane å komme særlig langt. Ser vi bort fra enkelte hederlige unntak, har lagene fra Statens vegvesen stort sett røket ut allerede i innledningsrundene.

Volleyballgruppa har også år om annet forsøkt seg med litt trening.

Flere gymsaler rundt omkring i Tromsø har hatt befatning med VEGs volleyballspillere, enten vi har trent for oss selv eller vi har delt treningstid sammen med andre. Interessen for treninger har imidlertid gått noe opp og ned, og for tiden har vi ikke noe tilbud om trening til våre volleyballspillere.

Dømming er også en del av volleyballspillet. De deltagende lag, både i serie og cup, blir pålagt å dømme en del kamper i løpet av sesongen. Flere av spillerne i VEG har gått dommerkurs som har vært arrangert i regi av volleyballutvalget i Tromsø bedriftsidrettsråd. Dette gjør forhåpentligvis at vi står bedre rustet til de dommeroppgaver som blir pålagt oss.

I løpet av sesongen kommer det også innbydelser fra nær og fjern om å delta i ulike turneringer. Hittil har vi ikke vært med på noen av disse. Men dersom reiselysten er til stede, og idrettslagets økonomi er god nok, kan kanskje dette være noe å satse på i framtiden!?

Sporten kan i alle fall anbefales til folk i alle aldre. Den koster lite å drive med, og de fysiske forutsetningene trenger ikke å være så alt for gode for at man skal kunne delta. Det er dessuten en idrett der det sjelden oppstår skader.

Så oppfordringen er herved gitt:

Begynn å spill volleyball!

HELE FAMILIEN MED

av Lisa Sundstrøm

Selv om B.I.L. VEG i utgangspunktet var og er et lag for de tilsatte i Statens vegvesen Troms er også familiene rundt våre tilsatte en selvfølgelig del av laget. Timene på tilskuervenken, rollen som trøster etter en tapt kamp, sårbehandler, koffertpakker eller treningsklær-vasker — men etterhvert også som verdig medlem i B.I.L. VEG.

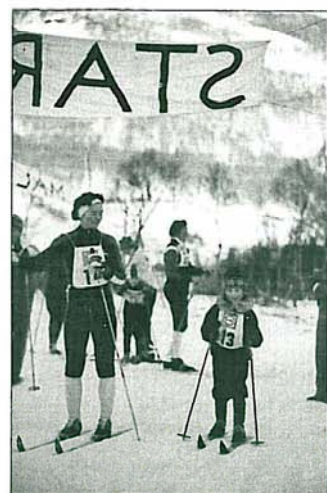
For med årene har lagene blitt supplert med koner og menn, barn og barnebarn. Idrettslaget er således en naturlig del av vegvesen-hverdagen.

Derfor har vi avviklet skimesterskap og fotballmesterskap på fylkesbasis med mulighet til hele familien å være med. Barneskirenn var en fast gjenganger i gamle dager — og er vel fortsatt til stede??? Og vi trenger da heia-gjenger fortsatt — uansett om det er 3-åringen eller bestefar!

Så stå på — du som på en eller annen måte er «gift med vegvesenet» Vi ønsker deg velkommen!!!

Bedriftsidretten er viktig for hele familien — unge Eilertsen med enda yngre frk. Eilertsen

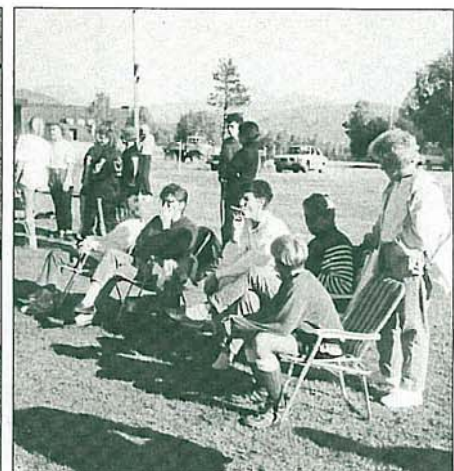
Barneskirenn i «gamle dager»

En ekte liten vegmann med Norwegian Snow How

To tøffe fotballgutter

Tilskuere og supportere = familien — fra fotballcup i Bardu

MED SVETTE OG TÅRER

av Lisa Sundstrøm

NÅR kampen er over, målstreken nådd, ballen kastet og skuddet løst — da er tida inne for skikkelig innsats. DUGNADSINNSATS!!

For hva var vel bedriftsidrettslaget uten alle timene med vindusvask, plenklipp, husriving, asfaltskjæring, blomsterplanting, snekring og utlodding? Det er disse utallige timene med egen innsats som gjør sitt til at vi kan trene i skikkelige haller eller delta på mesterskap og stevner. Og det er ikke de store landsmesterskapene som drar av gårde med penge-kassa. Mesteparten av utgiftene til disse mesterskapene dekkes på annen måte. Det er alle våre aktiviteter på det lokale plan som koster.

Nye drakter, nye baller, hall-leie, påmeldinger i serie og cup og nødvendig utstyr dekkes av våre egne penger og vår egen innsats. Medlemmenes innsats gir klingende mynt i VEG-kassa.

Og det står respekt av det idrettsgjengen gjør. Timer med slit og strev viser at laget betyr noe for oss.

Og VEG er fortsatt klar til innsats - vi river eller vasker på kommando - så, føl deg aldri for sikker!!

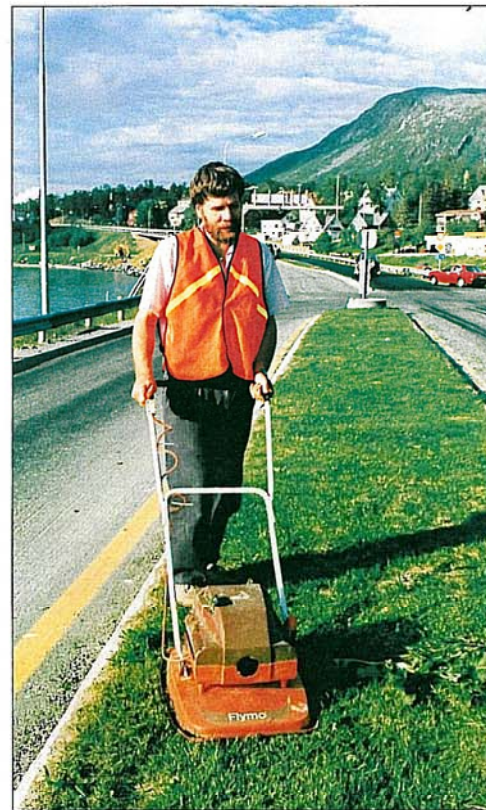
Til høyre: Vindusvask på Végkontoret

Under til v: Asfaltering i tusmørke — Petter og Rolf

Under til h.: En ekte vegarbeider — Liss i fullt arbeid for B.I.L. VEG

SKAL LAGET BYGGES !

Over: Plenklipp — Odd

Til h.: Blomsterplanting i midtrabatt — Ann-Sylvi